

רע"פ 3939/20 - אפרים נינו נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3939/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: אפרים נינו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בתיק עפמ"ק 11769-11-19 מיום 25.05.2020 שניתן על ידי כב' השופט ציון קאפח

בשם המבקש: עו"ד עמית המפל

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (כב' השופט צ' קאפח) בעפמ"ק 11769-11-19 מיום 25.5.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו (הכרעת דין וגזר דין) של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופטת ר' אופיר) בתו"ב 01/98/006616-18-05-27343.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 10.9.2019 הורשע המבקש לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירה של אי-קיום צו בית משפט, לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (בנוסחו טרם תיקון מס' 116, התשע"ז-2017). כתב האישום שהוגש ביום 30.6.2016 מתייחס לגזר דין מיום 13.7.2003 (ת"פ 01/98/006616, להלן: תיק המקור), בו ניתן צו הריסה לקיר

עמוד 1

בלוקים שנבנה ללא היתר באורך של 2.5 מטרים ובגובה של 4.5 מטרים (להלן: הקיר). על פי עובדות כתב האישום, עד ליום 21.3.2016 המבקש לא הרס את הקיר על אף שהמועד האחרון בצו ההריסה היה 13.7.2004.

2. להשלמת התמונה יצוין כי טרם הכרעת הדין ולאחר שהמבקש לא התייצב לבדיקה אצל הפסיכיאטר המחוזי חרף מספר הזדמנויות שבית המשפט נתן לו לשם כך, קבע בית משפט השלום כי יש לראות במבקש כמי שוויתר על טענת ההגנה שהעלה והנוגעת לאי כשירותו הנפשית.

בהכרעת דינו, דחה בית המשפט את טענת המבקש להגנה מן הצדק בקבעו כי לא נמצא כל פגם בהליך זאת חרף היעדרם של תיק המקור וחומרי החקירה הנלווים אליו משהמבקש הורשע על פי הודאתו בעבירות בתיק המקור ומשפסק הדין הפך חלוט. בית המשפט קבע כי המשיבה עמדה בנטל להוכיח כי עד ליום הגשת כתב האישום לא קיים המבקש את צו ההריסה. עוד דחה את טענת המבקש לפיה הוא לא היה מעורב בהליך ואת טענתו כי תיקן את הקיר כך שהוא חוסה תחת פטור מהיתר או לחלופין כי החליף רכיב ברכיב.

3. בית משפט השלום עמד בגזר דינו על חומרת העבירה בה הורשע המבקש ועל הענישה המחמירה בצידה בייחוד לאור התמשכותה לאורך שנים רבות. חרף העובדה כי לחובת המבקש עמד מאסר על תנאי בר הפעלה בן 60 ימים, נמנע בית המשפט מהפעלתו לנוכח נסיבותיו האישיות לרבות גילו המבוגר של המבקש והאריכו לתקופה של שנתיים נוספות. על המבקש הושתו העונשים הבאים: קנס כספי בסך 29,200 ש"ח או 30 ימי מאסר תמורתו; קנס כספי יומי בסך 50 ש"ח ליום ובסך הכל 64,000 ש"ח; הפעלת התחייבות כספית בסך 29,200 ש"ח; חיוב בחתימה על התחייבות כספית בסך 29,200 ש"ח למשך שנתיים;

4. ביום 25.5.2020 דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. בית המשפט דחה את טענת המבקש הנוגעת למצבו הנפשי וציין כי בית משפט השלום נהג במבקש באורך רוח והפנה אותו לבדיקת הפסיכיאטר המחוזי אך הוא לא טרח להופיע לבדיקה הגם שנתנו לו מספר דחיות לצורך זה כאשר בהתנהלותו זנח המבקש את טענתו בעניין זה; גם טענת המבקש להגנה מן הצדק לאור ביעור המסמכים הרלבנטיים נדחתה לאור הודאת המבקש בהליך המקור כאשר היה מיוצג על ידי סניגור; בית המשפט לא מצא מקום להתערב בקביעות עובדה וממצאי מהימנות משקבע כי המקרה דנן אינו נופל בגדר המקרים החריגים בהם תתערב ערכאת הערעור; וקבע כי המשיבה עמדה בנטל ההוכחה וכי הקיר עודנו קיים.

ביחס לגזר הדין נקבע כי בית משפט השלום עשה חסד עם המבקש משנמנע מהפעלת מאסר מותנה נגדו בייחוד לאור העובדה שבמשך שנים רבות המבקש עשה דין לעצמו, והתנהל בצורה שערורייתית ומזלזלת כאשר גם הקנסות והמאסרים המותנים שהוטלו עליו בעבר לא הרתיעו אותו ולא הביאו אותו לקיום הצו. לנוכח נסיבות אלה, נקבע כי בית משפט השלום ביצע איזון ראוי בין חומרת העבירות לבין נסיבותיו האישיות וכי רכיבי הענישה הכספיים ראויים חרף היותם ברף הגבוה.

נימוקי הבקשה

5. בבקשה שב המבקש ומעלה את הטענות שהעלה בפני הערכאות קמא המופנות כנגד הרשעתו, טענות

הנוגעות למצבו הנפשי; להגנה מן הצדק; ולממצאי עובדה ומהימנות. המבקש מלין על חומרת העונשים שהושתו עליו וטוען כי גזר הדין איננו מאוזן וכי הערכאות קמא לא התחשבו בנסיבותיו האישיות לרבות גילו המבוגר, מצבו הנפשי ומצבו הכלכלי הקשה.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 1808/20 צברי נ' מדינת ישראל (23.3.2020)). לא מצאתי כי מתקיימת אחת מהעילות האמורות בענייניו של המבקש שאף לא טען לכך. בקשת רשות הערעור שלפני הועתקה במדויק מהודעת הערעור אשר הוגשה על ידי המבקש לבית המשפט המחוזי באופן המעיד על כך כי הבקשה מהווה ניסיון ל"מקצה שיפורים" אשר אין להיעתר לו (ראו למשל: רע"פ 2678/20 רחמים נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (27.4.2020); רע"פ 3188/20 בנימין נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (31.5.2020)) כאשר די בטעם זה לבדו כדי לדחות את הבקשה. יתרה מכך, כלל טענות המבקש נדונו ונדחו על ידי הערכאות קמא וקביעותיהן מקובלות עליי.

לגופו של עניין, הבקשה עוסקת בענייניו הפרטי של המבקש ובחומרת העונש שנגזר עליו. עונשו של המבקש איננו סוטה ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים, ולבטח שאינו סוטה במידה ניכרת (ראו והשוו: רע"פ 4278/16 לסט נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה בני ברק (23.6.2016)). יודגש כי המבקש במשך קרוב ל-16 שנים התעלם באופן שיטתי מצו בית המשפט וכי זאת הפעם הרביעית בה מורשע המבקש בהפרת צו שיפוטי. עוד ראוי לציין כי בית משפט השלום נמנע מהטלת עונש מאסר על אף הכלל לפיו בעבירות של הפרת צווים שיפוטיים בתחום התכנון והבניה ראוי להטיל מאסרים בפועל (רע"פ 11920/04 נאסף נ' מדינת ישראל (26.3.2007)) ועל אף העובדה שלחובת המבקש היה תלוי ועומד עונש מאסר בר הפעלה בן 60 ימים שמפאת נסיבותיו של המבקש בית המשפט בחר שלא להפעילו והאריכו לשנתיים נוספות.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית. ככל שיש למבקש טענות באשר לתשלום הקנס, יפנה בבקשה מתאימה למרכז לגביית קנסות.

ניתנה היום, י' בתמוז התש"פ (2.7.2020).

ש ו פ ט